

PAULS VIRKETIS

(1864–1946)

Pauls Virketis dzimis 1864. gada 13. novembrī Lietuvā, Plungē. Mācījies Jelgavas reālģimnāzijā un pēc tās beigšanas iestājies Pēterpils Garīgajā seminārā, kuru beidza 1892. gadā. Tai pat gadā, 12. aprīlī viņu iesvētīja par priesteri.

Par vikāru kalpojis Varakļānos, Līvānos un Rēzeknē. 1897. gada 7. augustā viņu iecēla par Prezmas prāvestu, kur viņš sabija piecus gadus. 1902. gadā viņa darba vieta ir Stirniene. Šī draudze tolaik bija ļoti liela, jo tai piederēja Atašienes un Rudzātu novads. Tā kā Stirnienē bija veca koka baznīca, P. Virketim bija uzdots uzbūvēt jaunu mūra dievnamu. Ar draudzes locekļu lielu atbalstu no 1902. līdz 1907. gadam tika uzbūvēta Stirnienes baznīca. Tās pilnīgai pabeigšanai P. Virketis ieguldīja pat savu personīgo ietaupījumu – 6000 rubļu. Jauno dievnamu konsekrēja 1914. gadā Mogiļevas arhibīskaps V. Kļučinskis.

Pēc dievnama uzcelšanas prāvestu pārcēla un Asūni. Tur viņš pildīja prāvesta pienākumus līdz 1927. gadam, kad arhibīskaps A. Springovičs viņu no jauna pārcēla uz Stirnieni. Šai laikā Stirnienes draudzē bija notikušas lielas pārmaiņas: no tās bija atdalīta Atašienes un Rudzātu draudze. Arī daudzi draudzes locekļi bija miruši. Tomēr vēl netrūka to, kas atcerējās savu veco prāvestu. Ieradies Stirnienē, P. Virketis tūlīt sāka rūpēties par dievnamu, uzlika jaunu skārda jumtu un pārbūvēja altārus. Vecum-

dienām no bijušās vecās koka baznīcas uzcēla sev personīgo mājiņu.

Pēc 44 priesterībā nostrādātiem gadiem Pauls Virketis 1936. gadā aizgāja pensijā un dzīvoja minētajā mājiņā, bet ik dienas gāja celebrēt Svēto Misi baznīcā un daudz palīdzēja draudzes prāvestam P. Stričko.

Kad 1944. gadā Stirnieni tuvojās frontes līnija, Pauls Virketis devās uz Rīgu un apmetās pie A. Oļševska Rīgas svētā Antona draudzē. 1946. gadā priesteris nomira. Pēc nāves, izpildot viņa pēdējo vēlēšanos, mirstīgās atliekas pārveda un apbedīja Stirnienes baznīcas dārzā. Uz kapa ir akmens krusts ar uzrakstu: »Te guļ priesteris P. Virketis, miris 1946. gadā«.

Pauls Virketis ar draudzi labi sapratās. Kur bija vajadzīgs, izbāra, bet pēc tam atkal bija labs un smaidīgs. Vecumdienās milēja runāt poliski, kaut gan prata kādas sešas valodas. Latgaliski runāja vecmodīgā latgaliešu valodā. Arī lūgšanās neatzina modernos vārdus, bet skaitīja pa vecam, piemēram, *Jumprava Marija...* neteica *apžēlojies par mums*, bet gan – *pažēlojies par mums*. Viņam Kristus piedzima ne Betlēmes kūtiņā, bet *Bettejuma pyuneitē*. Sprediķus lasīja no grāmatas. Milēja braukt atļaidās uz kaimiņu draudzēm, kur viņam uzticēja celebrēt svinīgo Svēto Misi. Dziedāja ļoti augstā tenorā, bet maigi. Šo dziedāšanu mēģināja atdarināt B. Kudiks, kurš bija izskolījies par teologu no Stirnienes draudzes ar P. Virketa atbalstu.

Jaunībā Pauls Virketis milēja lepni gērbties, braukt luksusa dzelzceļa vagonā, viesnīcā lika apkalpot diviem viesmiļiem. Vecumā viņš bieži apciemoja draugus, kā arī pie viņa viesojās daudzi. Visus uzņēma laipni, bet, ja kādam saņēma aiz auss, tas skaitījās viņam sevišķi labs draugs.

Dzīves laikā bija liels Dievmātes godinātājs. Tās godam Stirnienes baznīcā uzcēla visskaistāko altāri ar Jaunavas Marijas attēlu. Vecumā allaž skaitīja rožukroni un dziedāja iemīļoto dziesmu »Marija, Marija par sauli spūdrōka...«

Avots:

Svilāns, Jānis. Latvijas Romas katoļu priesteri / Jānis Svilāns, Alberts Budže. - Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2008. – 1.sēj.- 311.- 312. lpp.